

de sunde, uden at man træder de syges Ret for nær. Det er ud fra denne Betragtning, jeg har været med til at foreslaa. at vi udskyde Afgørelsen af det foreliggende Spørgsmaal. — Jeg vender mig nu til den ærede Ordfører (J. C. Christensen). Jeg er ham erkendelig for, at han udtalte, at vi fra Mindretallets Side ikke vilde nægte Bevillingen, og at vi kun vilde udsætte den — en Tilstaaelse, som ganske vist er selvfølgelig, naar Mindretallet bestemt siger, at det er ganske enigt med Flertallet i at anerkende Lysinstituttets humane og videnskabelige Betydning. Men den ærede Ordfører frygtede for, at det kunde blive en meget ubehagelig Udsættelse, som vi vilde have Tinget til at gaa ind paa. Han siger: Maaske vilde en saadan Udsættelse føre til, at Bestyrelsen lod Anstalten være, hvor den er, og satte Betalingen op og gav Afkald paa Statsunderstøttelsen. Ja, det er muligt, at en Udsættelse kunde føre dertil. Jeg har set i Bladene i forrige Maaned, da Diskussionen om denne Sag var levende, at Bestyrelsens ledende Mand har udtalt, at den lagte Plan vilde blive gennemført, hvad enten Staten gav noget til Foretagendet eller ikke. Det lyder jo meget stort, og det viser, at der ikke er nogen stor Nød paa Færde. Men naar man er saaledes stillet, saa vilde det unægtelig have været endnu større, om man havde virkeliggjort sit for Samfundet velgørende Formaal — uden i et saadant Omfang, som der her er Tale om, at appellere til Statens Understøttelse. Det er imidlertid en Erfaring, som vi jo hyppig gøre, at Trangen til at virke som Velgører udvikler sig stærkt i Retning af at begære Statshjælp. — Dernæst fremhævede den ærede Ordfører som en anden Mulighed, hvis Sagen blev udsat, at Bestyrelsen, dersom den gik ind paa at flytte Anstalten, da kunde risikere, naar den havde valgt sig en anden Plads, at en lignende Bevægelse vilde rejse sig herimod, og den maatte i saa Fald gaa videre og søge sig en tredje Plads og saa videre. Efter alt, hvad der foreligger, tror jeg dog aldeles ikke, at man behøver at frygte noget saadant. Der er i den Debat, der er ført om Sagen, paapeget andre Pladser, som syntes at være meget tjenlige, og som i lige saa fuldt Omfang som den Plads, der her er valgt, frembød Betingelser for, at Virksomheden kunde finde Sted paa fyldestgørende Maade. Den ærede Ordfører erkendte, at den Bevilling, der her er Tale om, er en Gave, men dog ikke ganske, føjede han til, thi Staten faar ved at yde Gaven paa den foreslaaede

Maade sikret sig Haand i Hanke med Anstalten og Adgangen til at faa sine Penge igen. Om Staten nogen Sinde faar sine Penge igen, ved dog hverken den ærede Ordfører eller jeg eller nogen anden. Det kan naturligvis tænkes, at den Tid kunde komme, da Instituttets Virksomhed ophørte, men i Virkeligheden er der vel den ringest mulige Udsigt hertil, saa at praktisk set maa man betragte det Beløb, som Staten her giver, for at være for bestandig gaaet ud af Statskassen. Den Mulighed, at Statskassen kunde faa Beløbet igen, er saa uendelig fjern eller saa ringe, at den hører til de Muligheder, som man ikke plejer at regne med i det praktiske Liv. Den ærede Ordfører gjorde et Forsøg paa at benægte, at der var paalagt Grundene i Rosenvænget Servitutter med hvilke det kom i Strid at lægge en Anstalt som den omhandlede; der staar ikke i Dokumenterne, ytrede han, noget om, at der kun maa bygges Villaer. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke set Dokumenterne; jeg kender ikke mere til Sagen end andre Medlemmer, der have fulgt den offentlige Drøftelse derom, men jeg har set offentlig fremsat af en Række navngivne Mænd, Beboere af Rosenvænget, at de havde købt deres Ejendomme derude med meget strenge Servitutter, og at disse Servitutter gik ud paa, at der kun maatte opføres Villaer paa Grundene, og jeg antager, at disse Oplysninger ere mere tilforladelige end den ærede Ordførers Paastand. Men, føjede den ærede Ordfører til, selv om Servitutterne virkelig have det paa-staaede Indhold, lad saa Beboerne gaa til Domstolene; det skulde vi ikke blande os i. Jeg kan ikke forstaa den Betragtning; jeg kan ikke indse, at det skulde kunne være passende for os, naar det er vitterligt, at man krænker en Del Menneskers Rettigheder ved, hvad der her forsøges iværksat, da ligegyldigt og overlegent at sige: det kommer ikke os ved, lad dem bare klare det. Vi støtte den ene af de kæmpende Parter, den Part, om hvem det siges, at han tilføjede de andre Uret. Det gælder slet ikke, hvad den ærede Ordfører sagde, at vi ikke blande os i Sagen, thi ved at give Bevillingen tage vi jo netop Parti. Jeg maa atter erindre om, at det hedder i den Motivering, som ledsager Bevillingen, at Instituttet har erhvervet en Ejendom i Kjøbenhavns Udenbys Klædebo Kvarter, som har den fornødne Grund, og som i øvrigt opfylder Betingelserne for en tilfredsstillende Anbringelse af Instituttet. Det er den højtærede Ministers Motivering af Bevillingen, og i Henhold til den. — jeg